

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 339/2024-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Jakub Mandelík, s. r. o., Záhradnícka 4836/51, Bratislava, proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Stk/15/2022 z 22. decembra 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 27. marca 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom najvyššieho správneho súdu sp. zn. 2Stk/15/2022 z 22. decembra 2023. Sťažovateľ navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu správnenému súdu na ďalšie konanie. Okrem toho si sťažovateľ uplatňuje náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti a napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu vyplýva nasledujúci skutkový stav veci:

2.1. Okresný dopravný inšpektorát Okresného riaditeľstva Policajného zboru Senec rozhodnutím ČVS: ORP-P-62/SC-ODI2-2018 z 13. novembra 2019 uznal sťažovateľa za vinného zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. g) zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov platného a účinného v čase spáchania skutku (ďalej len „zákon o priestupkoch“) a podľa § 11 ods. 1 písm. a) zákona o priestupkoch mu uložil sankciu vo forme pokarhania. Proti rozhodnutiu okresného dopravného inšpektorátu podal

sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský dopravný inšpektorát Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave rozhodnutím ČVS: KRPZ-BA-KDI21-2/2020-P z 18. februára 2020 tak, že zamietol odvolanie sťažovateľa a prvostupňové rozhodnutie potvrdil. Proti rozhodnutiu krajského dopravného inšpektorátu podal sťažovateľ správnu žalobu, ktorú Krajský súd v Bratislave zamietol rozsudkom č. k. 8Sa/29/2020-137 zo 6. júla 2022. Napokon proti tomuto rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ aj kasačnú sťažnosť, ktorú zamietol najvyšší správny súd napadnutým rozsudkom.

2.2. Podstatou predmetného priestupku sťažovateľa bolo, že tento 2. januára 2017 v čase o 18.17 h ako chodec v Bratislave na Kazanskej ulici v úrovni zastávky MHD Slovaftská prechádzal cez Kazanskú ulicu mimo riadne vyznačeného priechodu pre chodcov, v dôsledku čoho náhle vošiel do jazdnej dráhy osobnému motorovému vozidlu značky VW Touran s EČV: [REDAKOVANÉ], ktoré viedol ako vodič [REDAKOVANÉ] po Kazanskej ulici v pravom jazdnom pruhu v smere na Slovaftskú ulicu. V dôsledku uvedeného došlo k zrážke medzi sťažovateľom a vozidlom s EČV: [REDAKOVANÉ]. Sťažovateľ prechádzal cez vozovku z pohľadu vodiča [REDAKOVANÉ] sprava doľava. Pri uvedenej udalosti došlo k ťažkej ujme na zdraví sťažovateľa, a to k zlomeniu panvy, pomliaždeniu mozgu, zlomenine pravej kľúčnej kosti, zlomenine panvových kostí, zlomenine pravého predlaktia, zlomenine stavca Th 11, 12, zlomenine krížovej kosti, pomliaždeniu a odrenine oboch kolien, zlomenine priečných výbežkov stavcov L1-L5. Technickou príčinou vzniku predmetnej dopravnej nehody bola nesprávna technika pohybu sťažovateľa – chodca po vozovke mimo riadne vyznačeného priechodu pre chodcov, pričom týmto svojím správaním vytvoril vodičovi [REDAKOVANÉ] náhlu prekážku.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti namietal, že napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu neobsahoval dostatok právnych dôvodov a argumentov, ktoré by dostatočným spôsobom podložili jeho závery. Okrem toho sťažovateľ tvrdil, že napadnutý rozsudok nezodpovedal základným pravidlám logického a jasného vyjadrovania, ktoré by spĺňali základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Výhrady sťažovateľa smerovali najmä k zisteniu skutkového stavu jednak znaleckým dokazovaním a jednak svedeckými výpoveďami.

4. Sťažovateľ tvrdil, že hoci bolo v správnom konaní vypracovaných celkovo 5 znaleckých posudkov, podľa jeho názoru sa nepodarilo dostatočne ustáliť odpoveď na otázku, či pred dopravnou nehodou prechádzal cez cestu z ľavej strany na pravú stranu alebo naopak. Keďže závery z prvých štyroch znaleckých posudkov, resp. odborných vyjadrení si v tejto otázke odporovali, bol do konania prizvaný znalecký ústav, aby tieto rozpory odstránil. Sťažovateľ ale namietal, že znalecký ústav neodstránil tieto rozpory dostatočným spôsobom. Poukázal pritom na formuláciu zo znaleckého posudku, že „sťažovateľ sa mal s najväčšou pravdepodobnosťou pohybovať z pravej strany na ľavú z pohľadu vodiča“. Podľa sťažovateľa takáto formulácia ale indikuje, že uvedená okolnosť nebola zistená so 100 % istotou, pričom iba takáto istota mohla byť základom na jeho potrestanie v správnom konaní, inak mali správne orgány aplikovať zásadu *in dubio pro reo*. V ďalšej časti svojej ústavnej sťažnosti sťažovateľ poukazoval na konkrétne rozpory v znaleckých posudkoch, ktoré viedli k ustanoveniu znaleckého ústavu.

5. Ďalej sťažovateľ spochybňoval aj svedecké výpovede vykonané v predmetnom správnom konaní. V prvom rade blízke osoby vodiča, ktorý narazil do sťažovateľa a ktoré s ním boli v momente nárazu vo vozidle, považoval za *a priori* zaujaté. Jediný ďalší svedok (vodič vozidla, ktoré išlo za vozidlom vodiča, ktorý narazil do sťažovateľa, pozn.) bol v správnom konaní vypočutý bez prítomnosti sťažovateľa, čo sťažovateľ považoval za porušenie zásady kontradiktórnosti konania. Okrem toho sťažovateľ úplne spochybňuje výpoveď aj tohto svedka, tvrdiac, že vypovedal iba svoje domnienky, a nie to, čo mohol vnímať vlastnými zmyslami. Napokon sťažovateľ uzavrel, že správny orgán založil svoje rozhodnutie na nepresných znaleckých posudkoch, na zaujatých a nepravdivých výpovediach svedkov a dostatočne neskúmal, či vodič vozidla, ktorý do neho narazil, dbal na zvýšenú opatrnosť, resp. jazdil primeranou rýchlosťou, a to s prihliadnutím na zníženú viditeľnosť, sychravé počasie a namrznutú vozovku.

6. Už uvedené námietky podľa sťažovateľa spochybňujú záver o jeho zodpovednosti za predmetnú dopravnú nehodu, čo správne orgány a následne aj správne súdy dostatočne nereflektovali.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu.

8. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

9. Najvyšší správny súd k námietkam sťažovateľa týkajúcim sa rozporov v znaleckých posudkoch v bodoch 34 a 35 odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol, že práve na účely odstránenia rozporov v skôr predložených znaleckých posudkoch spracovaných znalcami z odboru zdravotníctva a farmácie bol pribratý znalecký ústav tiež v odbore zdravotníctva a farmácie forensic.sk, ktorý vypracoval znalecký posudok č. 99008/2019, v ktorom sa uvádza, že šlo o náraz pri prechádzaní cez cestu s najväčšou pravdepodobnosťou do ľavej strany tela a následne pádom na pravú stranu tela. Zo záverov predmetného posudku tiež vyplýva, že podľa psychiatrického vyšetrenia išlo o pacienta so psychickými poruchami, o chodca zrejme pod vplyvom liekov, bola znížená jeho pozornosť, orientácia, porušená rovnováha a nesprávne odhadnutá situácia, o čom svedčí aj fakt, že mohol vkročiť do vozovky náhle, bez preverenia situácie a pri porušenej rovnováhe mohol spadnúť i pri slabom náraze, čím mohol utrpieť poranenie pádom, pretože bola výrazne porušená jeho koordinačná činnosť.

10. K námietkam sťažovateľa k svedeckým výpovediam najvyšší správny súd (body 37 a 38 odôvodnenia napadnutého rozsudku) zhodne s názorom krajského súdu uviedol, že svedecké výpovede blízkych osôb vodiča neboli jedinými dôkazmi, ktorými správny orgán ustálil pohyb sťažovateľa pred nehodovou udalosťou. Ich svedecké výpovede zapadali do deja, ktorý popísal aj svedok [REDAKOVANÉ], ktorý nebol v žiadnom vzťahu s účastníkmi nehodovej udalosti. Na námietku porušenia procesného práva sťažovateľa v postavení obvineného v priestupkovom konaní, keď sťažovateľ namietal, že mu nebolo umožnené správnym orgánom konfrontovať výpoveď

údajného svedka [REDACTED], najvyšší správny súd nemohol prihliadnuť, pretože uvedenú námietku sťažovateľ neuplatnil v správnej žalobe. Ide teda o novotu v kasačnom konaní v zmysle § 441 Správneho súdneho poriadku, ktorú nie je možné v kasačnej sťažnosti uplatňovať. Najvyšší správny súd aj napriek tomu uviedol, že pokiaľ by aj došlo k takejto procesnej vade v priebehu administratívneho konania, nemalo by to vplyv na zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, pretože zavinenie sťažovateľa bolo okrem výpovede uvedeného svedka preukázané rozsiahlym dokazovaním (v predmetnej veci bolo vyhotovených celkom päť znaleckých posudkov), pričom ani prípadné spochybnenie výpovede svedka [REDACTED] by nemohlo viesť k iným záverom, ako učinili správne orgány, a to že technickou príčinou vzniku dopravnej nehody bola nesprávna technika pohybu sťažovateľa po vozovke mimo riadne vyznačeného priechodu pre chodcov a že sťažovateľ svojím správaním vytvoril vodičovi náhlu prekážku.

11. Najvyšší správny súd dostatočne vysvetlil sťažovateľovi, v čom spočívalo odstránenie rozporov znaleckým posudkom znaleckého ústavu. Sťažovateľove neprimerané úvahy týkajúce sa konkrétnych jazykových výrazov („s najväčšou pravdepodobnosťou“) a ich významu v tomto znaleckom posudku nereprezentujú samotný záver znaleckého dokazovania. Zároveň tento záver je podporený aj svedeckými výpoveďami, ktoré spolu (teda všetky dôkazy produkované v predmetnom správnom konaní v celosti, pozn.) prezentujú skutkový dej, z ktorého následne vyplýva jednoznačný logický záver o sťažovateľovom zavinení predmetnej dopravnej nehody. Ústavný súd ďalej súhlasí aj so záverom najvyššieho správneho súdu, že svedecké výpovede blízkych osôb vodiča motorového vozidla nemožno v plnej miere ignorovať iba z dôvodu ich statusu (ako blízkych osôb), ako naznačoval sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti. Tieto svedecké výpovede sa totiž týkali iba čiastkových okolností, ktoré v konečnom dôsledku doplnili závery znaleckých posudkov a pomohli ustáliť priebeh predmetnej dopravnej nehody. Najvyšší správny súd sa tiež dostatočne vysporiadal s námietkou, že sťažovateľ nemohol konfrontovať výpoveď jediného svedka, ktorý nebol blízkou osobou vodiča motorového vozidla ([REDACTED]). K samotnému obsahu jeho svedeckej výpovede pritom uviedol, že ani prípadné spochybnenie jeho výpovede by nemohlo viesť k iným záverom, ako učinili správne orgány v súvislosti s príčinou vzniku dopravnej nehody.

12. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho správneho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o porušení jeho základného práva na súdnu ochranu. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 114/09) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade s právnym názorom účastníkov, resp. s ich hodnotením skutkového stavu.

13. Ústavný súd teda konštatoval, že najvyšší správny súd sa tvrdeniami sťažovateľa zaoberal a svoje závery formuloval jasne a zrozumiteľne. Keďže napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnený, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru najvyššieho správneho súdu.

14. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ,

a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

15. Ústavný súd teda pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu a namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivý proces ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

16. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa, ako ich špecifikoval v petite svojej ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. júna 2024

Miloš Maďar
predseda senátu